

Theo Lời Kể Của Cư Sĩ Thiên Định

Vào một buổi sáng mùa đông năm nọ, khoảng mười giờ rưỡi, tôi đang dọn dẹp bàn đọc sách thì không cẩn thận làm vỡ một món đồ sứ quý giá. Khoảnh khắc ấy như sét đánh giữa trời quang, tôi thật sự sợ hãi đến ngớ người. Đúng lúc đó có một pháp sư đi ngang qua, nhẹ nhàng an ủi tôi: “Không sao đâu. Đợi đến khi sư phụ xuống dùng bữa trưa rồi hãy bẩm báo”.

Khi ấy tôi bắt đầu niệm Phật, tâm cũng an định hơn nhiều. Khoảng sau mười một giờ rưỡi, sư phụ đi xuống. Tôi nước mắt giàn giụa, đôi môi run rẩy không ngừng, thưa rằng: “Sư phụ, con xin lỗi, con lỡ tay làm vỡ đồ sứ rồi”.

Ngài nhìn tôi bằng ánh mắt hiền từ và nói: “Đập hay lắm, đập hay lắm!” Rồi bảo tôi đứng dậy. Khi chuẩn bị đi ra ngoài, sư phụ ôn tồn dặn tôi: “Sau này làm việc phải cẩn thận hơn”. Nghe vậy, trong lòng tôi cảm thấy rất ấm áp và được an ủi, nước mắt lại không kìm được mà tuôn rơi.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”